

under en senere domsforhandling. Genafhøring bør – af hensyn til barnet – kun ske, hvis det findes rimeligt begrundet, for at den mistænkte/sigtede kan varetage sit forsvar. Hvorvidt, der skal foretages en genafhøring, må afgøres ud fra en konkret vurdering, hvor det bl.a. kan tillægges vægt, om der er fremkommet nye oplysninger efter den første afhøring af barnet, om den mistænkte/sigtede og dennes forsvarer ønsker, at der bliver stillet nye relevante spørgsmål til barnet, eller om der i øvrigt foreligger andre særlige grunde til at foretage en genafhøring.

Hvis det besluttes, at der skal foretages en fornyet afhøring af barnet, må denne søges gennemført ved en supplerende videoafhøring ved politiet eller eventuelt – afhængigt af barnets alder og forældremyndighedsindehaverens stillingtagen hertil – i retten. Den mistænkte/sigtede har ikke krav på at overvære en supplerende videoafhøring af barnet.

En begæring om genafhøring skal fremsættes snarest muligt – og som udgangspunkt inden 2 uger – efter, at den mistænkte/sigtede har foretaget gennemsyn af den første afhøring af barnet.

Fremsættes en anmodning om genafhøring senere, må der ved vurderingen af, om genafhøring skal foretages, lægges vægt på, om hensynet til barnet tilsiger – navnlig på grund af den tid, der er forløbet siden den første afhøring – at der ikke bør foretages fornyet afhøring af barnet. Det må ved vurderingen endvidere indgå, hvad der er årsagen til den sene begæring om genafhøring, herunder om det skyldes den mistænkte/sigtedes egne forhold.

En eventuel tvist mellem politiet/anklagemyndigheden og den mistænkte/sigtede og dennes forsvarer om gennemførelsen af videoafhøringen, herunder spørgsmålet om, hvorvidt der skal foretages en genafhøring, vil kunne indbringes for retten i medfør af retsplejelovens § 746, stk. 1.

Den mistænkte/sigtede har adgang til efterfølgende at gennemse en eventuel genafhøring af barnet.

Der henvises til pkt. 3.3.3. og 3.4.5. i de almindelige bemærkninger.

Til nr. 4

Det foreslås, at der indsættes en ny bestemmelse i retsplejeloven, hvorefter der skabes udtrykkelig hjemmel til, at videoafhøringer af børn kan dokumenteres som bevis under domsforhandlingen. Det bemærkes, at videoafhøringer allerede i dag – uden udtrykkelig lovhjemmel – anvendes som bevismiddel.

Bestemmelsen svarer med enkelte redaktionelle ændringer til det forslag, der er indeholdt i betænk-

ning nr. 1420/2002 om gennemførelse af straffesager om seksuelt misbrug af børn.

Da anvendelse af videoafhøringer som bevis under domsforhandlingen – som erstatning for barnets afgivelse af vidneforklaring for den dømmende ret – er fravigelse af princippet om umiddelbar bevisførelse, forudsættes det, at fremgangsmåden i den foreslåede § 745 a, er fulgt i forbindelse med videoafhøringen.

Er der sket tilsidesættelse af de grundlæggende betingelser i den foreslåede § 745 a, bør videoafhøringen som altovervejende udgangspunkt ikke anvendes som bevismiddel under domsforhandlingen. Hvis der ikke har været en forsvarer for den mistænkte/sigtede til stede under videoafhøringen af barnet, eller den mistænkte/sigtede ikke har haft adgang til at gennemse videoafhøringen, bør videoafhøringen således som altovervejende udgangspunkt ikke anvendes.

Eventuelt forsvarerskifte efter gennemførelsen af videoafhøringen har ikke betydning for videoafhøringens anvendelse som bevismiddel under domsforhandlingen. Hvis den mistænkte/sigtede vælger at skifte forsvarer, vil dette således ikke indebære, at der alene af den grund skal foretages en fornyet afhøring af barnet.

I øvrigt vil det afhænge af karakteren og betydningen af den forskrift, der i givet fald er tilsidesat i forbindelse med videoafhøringen, om der kan ske anvendelse af videoafhøringen som bevismiddel under domsforhandlingen. Indsigelser om f.eks. ledende spørgsmål til barnet eller at en tryghedsskabende person har blandet sig i afhøringen, bør i almindelig ikke kunne føre til, at videoafhøringen ikke kan forevises som bevis under sagen. Det må således – i overensstemmelse med princippet om fri bevisbedømmelse – overlades til den dømmende ret at afgøre, om og i givet fald i hvilket omfang fejl af denne karakter ved videoafhøringens gennemførelse bør have betydning for videoafhøringens bevismæssige værdi.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.3.4. og 3.4.2. i de almindelige bemærkninger.

Til § 4

Det foreslås, at loven træder i kraft dagen efter bekendtgørelse i Lovtidende.

Til § 5

Bestemmelsen indebærer, at loven ikke gælder for Færøerne og Grønland. Lovens § 1 og § 2 kan dog sættes i kraft for Færøerne ved kongelig anordning. For Grønland gælder en særlig kriminallov, og der er derfor for så vidt angår § 1 ikke foreslået en hjemmel til at sætte loven i kraft for Grønland.